

sumy 5 859,21 eur s príslušenstvom. Okresný súd napadnutým rozsudkom z 22. októbra 2021 (právoplatným 23. novembra 2021) zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť sťažovateľke sumu 1 267,16 eur s príslušenstvom a sumu 80 eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky (výrok I), konanie o zaplatenie sumy 3 352,05 eur zastavil (výrok II), v prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie sumy 1 160 eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky zamietol (výrok III) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54,02 % (výrok IV).

3. Napadnutým rozsudkom okresného súdu z 25. augusta 2023 bola zamietnutá žaloba sťažovateľky na obnovu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 18Cb/7/2020.

4. Na odvolanie bol napadnutý rozsudok okresného súdu z 25. augusta 2023 potvrdený ako vecne správny napadnutým rozsudkom krajského súdu z 24. júla 2024. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku stotožnil so závermi vyslovenými súdom prvej inštancie, podľa ktorých neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania stanovené v § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku [ďalej aj „CSP“ (proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci)].

5. Odvolací súd v podstatnom akcentoval, že dôvodom obnovy konania môže byť len také rozhodnutie, ktoré sa týka strán a predmetu pôvodného konania. Rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), na ktoré poukázala sťažovateľka, vydané vo veciach C-585/2020 a C-370/2021 sa sporových strán netýkajú. Rovnaká podmienka sa týka aj dôvodu prípustnosti obnovy konania podľa § 397 písm. e) CSP (právoplatný rozsudok je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné).

6. Podľa odvolacieho súdu teda priamo z právnej úpravy vyplýva, že sporová strana môže založiť dôvod obnovy konania, odkazujúc na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora, len ak ide o rozhodnutie, ktoré je vecne a personálne pre sporovú stranu záväzné. Podľa odvolacieho súdu sťažovateľka argumentáciu totožnú s odôvodnením obsiahnutým v rozsudkoch Súdneho dvora v označených veciach už predostrela v pôvodnom konaní pred okresným súdom, čím v podstate namietala nesprávne právne posúdenie veci (konkrétne o tom, že ako veriteľka žalovaného dlžníka má nárok na zaplatenie sumy 40 eur z titulu paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky zvlášť za každú faktúru), ktoré viedlo k prijatiu nesprávneho právneho záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku. Na nápravu takýchto nesprávností však podľa odvolacieho súdu slúžia iné opravné prostriedky a tieto nesprávnosti samej osobe nie je možné považovať za legitímne dôvody obnovy súdneho konania. Odvolací súd navyše konštatoval, že sťažovateľka v pôvodnom súdnom konaní nevyužila systém riadneho opravného prostriedku (odvolanie) a mimoriadneho opravného prostriedku (dovolanie), v rámci ktorých mohla nesprávnosť právneho posúdenia vzniesť. Obnova konania je však prostriedkom na nápravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení, ktoré nie je spôsobené nesprávnou činnosťou súdu, ale okolnosťami, ktoré strane konania objektívne neumožňovali použiť skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy v pôvodnom konaní existujúce už v čase pôvodného konania.

II. Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v prvom rade argumentuje, že lehota na podanie ústavnej sťažnosti je zachovaná aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2021, ktorý nadobudol právoplatnosť 23. novembra 2021, a to s ohľadom na existenciu rozsudkov vydaných vo veci žaloby na obnovu konania (rozsudok krajského súdu z 24. júla 2024 nadobudol právoplatnosť 3. septembra 2024).

8. Poukazuje na to, že predmetom ústavnej sťažnosti je len rozsudok okresného súdu z 22. októbra 2021 v časti, v ktorej bola žaloba vo veci nároku na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 1 160 eur zamietnutá. V súvislosti s uplatneným nárokom sťažovateľka predostrela okresnému súdu správny právny výklad ustanovení smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 7/2011/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách, no nevedela predložiť rozsudky Súdneho dvora týkajúce sa paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky (C-585/2020 a C-370/2021). V tomto smere akcentuje deklaratórny charakter rozsudkov Súdneho dvora k prejudiciálnym otázkam, a tým aj časové účinky rozhodnutia *ex tunc* a rovnako zdôrazňuje všeobecnú záväznosť takýchto rozhodnutí.

9. Sťažovateľka argumentuje závermi uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/54/2022 z 27. júla 2023, ktorým bol potvrdený právny názor v otázke predmetného nároku, a s odkazom na závery Súdneho dvora obsiahnuté vo veciach C-585/2020 a C-370/2021 zastáva názor, že napadnutý rozsudok okresného súdu z 22. októbra 2021 bol v časti výroku o zamietnutí časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vecne nesprávny, a tým aj arbitrárny.

10. Vada nepreskúmateľnosti rozhodnutí vydaných vo veci žaloby na obnovu konania je podľa sťažovateľky spôsobená tým, že tieto sa nevysporiadali s argumentáciou o deklaratórnych účinkoch rozsudkov Súdneho dvora, o aplikácii § 217 ods. 1 CSP, podľa ktorého je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, a ani s argumentáciou týkajúcou sa proporcionálneho vyhodnotenia prednosti nároku sťažovateľky proti žalovanej ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie.

11. Sťažovateľka je presvedčená, že na rozsudky Súdneho dvora je potrebné v zmysle § 397 písm. a) CSP nahliadať ako na obyčajné a bežné listinné dôkazy.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napádaných rozhodnutí vydaných v konaní o žalobe na obnovu konania, ako aj arbitrárnosti napadnutého rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2021 vydaného v základnom konaní, ktorého obnovu sťažovateľka žalobou navrhla.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie napadnutými rozsudkami okresného súdu z 25. augusta 2023 a krajského súdu z 24. júla 2024:

13. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka namieta porušenie citovaného práva v súvislosti s rozhodnutiami vydanými v konaní o žalobe na obnovu konania, ústavný súd poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Bochan v. Ukrajina* (č. 2) – sťažnosť č. 22251/08, rozsudok Veľkej komory z 5. februára 2015, § 44, v ktorej objasnil ustálenú rozhodovaciu činnosť týkajúcu sa aplikovateľnosti čl. 6 dohovoru v prípadoch obnovy konania v civilných veciach. Zdôraznil pritom, že dohovor v princípe nezaistuje právo na to, aby právoplatne ukončené konanie bolo obnovené, takže čl. 6 ods. 1 dohovoru sa nevzťahuje na prípady konaní iniciovaných návrhom na obnovu civilného konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím (*Sablon v. Belgicko*, sťažnosť č. 36445/97, rozsudok z 10. 4. 2001, § 86). Výnimku tvoria prípady, keď mimoriadny opravný prostriedok priamo umožňuje preskúmať prípad znovu, v takomto prípade sa čl. 6 dohovoru vzťahuje na „preskúmvacie“ konanie (už citované rozhodnutie vo veci *Bochan*, § 46), čo však nie je prípad žaloby na obnovu konania podľa relevantných ustanovení Civilného sporového poriadku (§ 397 a nasl. CSP).

14. Dôvodom na obnovu konania je i existencia právoplatného rozsudku, ktorý je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre účastníkov konania zároveň záväzné. Princíp priority európskeho (úijného) práva je pretavený aj do zásady prednosti rozhodnutí Súdneho dvora, Rady Európskej únie či Komisie, vo vzťahu k vnútroštátnemu rozhodnutiu. Každé rozhodnutie vnútroštátneho súdneho orgánu musí byť konformné s judikatúrou Súdneho dvora, resp. s rozhodovacou činnosťou Rady Európskej únie alebo Komisie. Takýmto rozhodnutím je napríklad rozhodnutie Rady Európskej únie či rozhodnutie Európskej komisie o štátnej pomoci.

15. Otáznou však ostáva skutočnosť, kto rozpornosť vnútroštátneho rozhodnutia správneho súdu s rozhodnutím Súdneho dvora, resp. Rady Európskej únie alebo Komisie konštatuje. Z charakteru konania pred Súdny dvorom vyplýva, že tento nikdy nekonštatuje rozpornosť vnútroštátneho súdneho rozhodnutia s úijným právom ani so svojou vlastnou rozhodovacou činnosťou (pozri k tomu rozsudky Súdneho dvora vo veciach C-453/00 (*Kühne & Heitz*) alebo C-234/04 (*Kapferer*). Vo veci *Kühne & Heitz* (kuracie stehná) Súdny dvor vyslovil, že príslušný správny orgán má povinnosť pri využití zásady lojality a spolupráce vyplývajúcej z článku 10 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (teraz čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii) preskúmať rozhodnutie správneho orgánu po tom, čo zbral do úvahy výklad príslušnej úpravy komunitárneho práva, ktorý bol prijatý Európskym súdnym dvorom (teraz Súdny dvorom), s tým, že príslušný správny orgán musí určiť konformne s výsledkom súdneho prieskumu, v akom rozsahu je nevyhnutné obnoviť správne konanie či vydať nové správne rozhodnutie, bez toho, aby boli poškodené záujmy tretích osôb.

16. Potenciálnu rozpornosť napadnutého právoplatného rozsudku (s rozhodnutím Súdneho dvora, resp. Komisie či Rady Európskej únie) si musí súd konajúci o povolení obnovy konania posúdiť prejudiciálne, a potom po právoplatnom povolení obnovy konania sa inštitútom predbežnej otázky obrátiť na Súdny dvor.

17. Konanie vo veci žaloby na obnovu konania nemožno považovať za pokračovanie pôvodného už právoplatne skončeného konania, keďže sa v súlade s relevantnou právnou úpravou obmedzuje na preskúmanie stanovených dôvodov prípustnosti (§ 397 CSP). V prípade, že žalobu súd neodmietne, rozhodne rozsudkom len o tom, či obnovu konania povolí alebo zamietne (§ 414 CSP). K znovuprejednaniu veci teda dôjde až na podklade samostatného právoplatného rozsudku o povolení obnovy konania (§ 416 CSP).

18. V naznačenom kontexte preto ústavný súd zastáva názor, že v konkrétnych okolnostiach veci sa záruky obsiahnuté v čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o žalobe na obnovu konania nevzťahujú, keďže ústavnou sťažnosťou sa nenapáda rozhodnutie priamo súvisiace s právom či so záväzkom civilného charakteru, čl. 6 ods. 1 dohovoru pritom neobsahuje právo na revíziu súdneho právoplatného rozhodnutia (m. m. III. ÚS 312/2018, IV. ÚS 647/2021).

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu vydanými v konaní o žalobe na obnovu konania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, nezistiac reálnu možnosť vyslovenia označeného práva po prijatí časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu napadnutým rozsudkom okresného súdu z 25. augusta 2023:

20. Na rozhodnutie o tejto časti ústavnej sťažnosti nie je s prihliadnutím na čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, daná právomoc ústavného súdu.

21. Proti rozsudku okresného súdu z 25. augusta 2023 vydanému vo veci žaloby na obnovu konania bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označenému právu sťažovateľky mal krajský súd v odvolacom konaní, čo je dôvod na odmietnutie relevantnej časti ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu napadnutým rozsudkom krajského súdu z 24. júla 2024:

22. Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojich práv nepreskúmateľnosťou odôvodnenia súdneho rozhodnutia (bod 10 tohto uznesenia), ako aj jeho arbitrárnosťou z dôvodu nesprávnosti výkladu vo veci aplikovaných právnych noriem (body 8, 9 a 11 tohto uznesenia).

23. V súvislosti s preskúmaním tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd obdobne ako v predchádzajúcej časti konštatuje, že prípustnosť ústavnej sťažnosti je podmienená vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva (m. m. III. ÚS 1/04). Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpal všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody

a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

24. Sťažovateľka k ústavnej sťažnosti priložila podaním zo 17. decembra 2024 uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/209/2016 z 12. decembra 2017, ktorým bolo dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby na obnovu konania, odmietnuté. V kontexte predloženého citovaného rozhodnutia dôvodí, že nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia a nesprávne právne posúdenie vecí v konaniach o povolení obnovy nie sú dovolacími dôvodmi podľa Civilného sporového poriadku. S názorom sťažovateľky sa nemožno stotožniť.

25. Zo sťažovateľkou citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu nepochybne vyplýva, že najvyšší súd sa dovolacou argumentáciou o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu vydaného v konaní o povolení obnovy konania vecne zaoberal v rámci namietanej vady zmätočnosti a po preskúmaní podstatných častí rozhodnutia odvolacieho súdu konštatoval jeho náležité odôvodnenie.

26. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP upravuje prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany sporu postupom všeobecného súdu nadobudla intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Z už ustálenej judikatúry ústavného súdu v tomto smere vyplýva, že právo na spravodlivý proces môže všeobecný súd porušiť aj svojím rozhodnutím ako výsledkom svojej procesnej činnosti, ak v jeho odôvodnení absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných na jeho rozhodnutie. Ak takéto odôvodnenie nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti a zároveň dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (m. m. III. ÚS 350/2023).

27. Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že sťažovateľka mohla napadnúť dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, resp. nepreskúmateľnosti pre nevysporiadanie sa s odvolacími námietkami sťažovateľky rozsudok krajského súdu z 24. júla 2024 v rozpore so svojimi tvrdeniami uvádzanými v ústavnej sťažnosti a ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu a ústavného súdu. Nemožno pritom rozporovať ani to, že v konkrétnych okolnostiach veci ide o konečné rozhodnutie vo veci žaloby na obnovu konania, keďže odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby na obnovu konania, čo je *conditio sine qua non* prípustnosti dovolania (§ 420 prvá veta CSP).

28. Podľa vyjadrení sťažovateľky ňou predložené uznesenie najvyššieho súdu z 12. decembra 2017 preukazuje správnosť jej tvrdenia o tom, že v konaní o povolenie obnovy konania nie je prípustné ani dovolanie podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 CSP. Ani s týmto tvrdením sa nemožno stotožniť. Z citovaného uznesenia najvyššieho súdu predloženého vo veci totiž jednoznačne vyplýva iba záver (ktorý ústavný súd nerozporuje) o tom, že nesprávnosť právneho posúdenia nie je procesnou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP (R 24/2017). Najvyšší súd však prípustnosť dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci týkajúcej sa obnovy konania nepreskúmaval a ani sa k nemu v citovanom rozhodnutí nevyjadroval a nezaujal k nemu žiadny meritórny postoj.

29. Prípustnosť dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v konaní o povolení obnovy konania už bola rovnako predmetom ústavného prieskumu, ktorý za obdobných skutkových a právnych okolností, ako sú dané u sťažovateľky, uzavrel, že rozhodnutie vydané podľa § 414 CSP (v tu prejednávanej veci rozsudok o zamietnutí žaloby na obnovu konania) je meritórnym rozhodnutím, a nie procesným rozhodnutím, akým je uznesenie o odmietnutí žaloby (§ 413 ods. 1 CSP, m. m. I. ÚS 334/2021). Z tohto dôvodu preto neprichádza do úvahy aplikácia § 421 ods. 2 CSP, podľa ktorého proti rozhodnutiu o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí žaloby na obnovu konania podľa § 357 písm. c) CSP zákon explicitne dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia nepripúšťa.

30. Z už uvedených predbežných záverov vyplynulo, že sťažovateľka nevyužila právny prostriedok, ktorý jej zákon priznáva na ochranu jej základných práv a slobôd, čím nerešpektovala subsidiárne postavenie ústavného súdu (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie totiž nemožno nahrádzať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, keď fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; túto možnosť však sťažovateľka v tomto prípade mala, no nevyužila ju a dovolanie z dôvodu existencie vady zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci, ako to sama tvrdí, nepodala. Aplikácia § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde neprichádzala do úvahy z dôvodu, že sťažovateľka relevantnú argumentáciu o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré právny prostriedok v podobe dovolania nevyčerpala, ústavnému súdu nepredložila.

31. Z už uvedených dôvodov ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

III.4. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom okresného súdu z 22. októbra 2021:

32. V úvode tejto časti uznesenia ústavný súd preskúmal splnenie procesnej podmienky dodržania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti, resp. jej časti, pričom túto nepovažuje za podanú včas. Podaním žaloby na obnovu konania nemôže dôjsť k predĺženiu lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde, a to vzhľadom na povahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Obnova konania totiž slúži na nápravu skutkových nedostatkov [neúplnosť zhromaždených skutočností a dôkazov (k tomu pozri aj I. ÚS 252/2022)] v právoplatne skončenom konaní výlučne v dôsledku novozistených skutočností (nie na opravu chýb pôvodného konania a rozhodnutia), a tým sa jej účel v žiadnom smere neprekrýva s účelom ústavnej sťažnosti podanej proti pôvodnému rozhodnutiu. Z toho dôvodu je potrebné pojem „mimoriadny opravný prostriedok“ v poslednej vete § 124 zákona o ústavnom súde vykladať reštriktívne (m. m. IV. ÚS 647/2021).

33. Vzhľadom na už uvedené, berúc do úvahy skutočnosť, že napadnutý rozsudok okresného súdu z 22. októbra 2021 nadobudol právoplatnosť 23. novembra 2021, ústavný súd konštatuje, že časť ústavnej sťažnosti bola podaná oneskorene.

34. Navyše podstatou argumentácie, ktorou sťažovateľka brojí proti rozhodnutiu vydanému v základnom konaní, je právne posúdenie nároku na náhradu paušálnych nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktoré viedlo k prijatiu nesprávneho právneho záveru o nedôvodnosti

uplatneného nároku. S ohľadom na už zmieňovaný charakter inštitútu obnovy konania (skutkové nedostatky) je premisa, z ktorej vychádzal aj odvolací súd vo veci obnovy konania (k tomu pozri bod 6 tohto uznesenia) a podľa ktorej na nápravu takýchto nesprávností slúžia predovšetkým riadne opravné prostriedky v podobe odvolania, ktoré sťažovateľka v konkrétnych okolnostiach veci nepodala, čím sa sama zbavila možnosti ochrany svojich práv, ústavne udržateľná. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že odvolanie sťažovateľka podľa svojho vyjadrenia nepodala z dôvodu, že okresný súd argumentoval v relevantnej časti rozhodnutiami Krajského súdu v Trenčíne, podľa ktorých by bol aj v rámci odvolacieho konania uplatnený nárok posúdený ako nedôvodný. Takýto argument neobstojí, keďže ústavná neudržateľnosť právneho posúdenia uplatneného nároku sa po využití riadneho opravného prostriedku mohla stať predmetom konania o ústavnej sťažnosti, v ktorej mohla sťažovateľka vzniesť argumentáciu o arbitrárnosti právneho posúdenia nezohľadňujúcu právo Európskej únie, ktorú predostiera aj tu (bod 8 tohto uznesenia). Už len pre úplnosť ústavný súd konštatuje udržateľnosť záveru sťažovateľky o neprípustnosti dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 CSP v základnom konaní z dôvodu hodnoty sporu [§ 422 ods. 1 písm. a) CSP]. Uvedená skutočnosť však nemá pre v predchádzajúcej vete konštatované zanedbanie možnosti využitia riadneho opravného prostriedku v podobe odvolania, ako aj následnej ústavnej sťažnosti zásadný význam a uvedenému konštatovaniu nijako neprotirečí.

35. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že časť ústavnej sťažnosti smerujúca proti napadnutému rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2021 je v reakcii na argument o zachovaní lehoty na podanie ústavnej sťažnosti z dôvodu iniciovania konania o obnove konania podaná oneskorene a, zohľadňujúc argumentáciu atakujúcu arbitrárnosť právneho posúdenia veci uplatnenej paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, aj neprípustná pre nevyužitie právneho prostriedku, ktorý sťažovateľke zákon priznával na ochranu jej základných práv a slobôd, čo predstavuje dôvody na odmietnutie relevantnej časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. f) a d) zákona o ústavnom súde.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu